

Γιά 'δέτε τή βαλιόσκροφα λόγια πού μου τὰ λέει!
"Ανδρ.

Γιά 'βγα ψηλά 'ς τόν ά 'Ελιά, 'ς τόν ά 'Ελιά 'ς τή ράχη
Πελοπν. (Βερεστ.)

Γιατρέ, πού γιατρέφες πολλούς, για γιατρέψε και τουτον
Κάρπ.

Πιδιά, για κάτσιτι καλά, να σās του μουλουήσου
"Ηπ. (Ζαγόρ.)

Γιά έλα άς έλέπω σε κ' ύστερ' άς αποθάνω

Ποντ. (Τραπ.) 'Η σημ. και Βυζαντ. Πβ. 'Ερωτόκρ. Ε 804
(έκδ. Σ. Ξανθοδ.) «Γιά 'δὲ κι ὅ,τι 'ναι για καλὸ 'ς τὸ λογι-
σμό σου βάνει». β) Συνεκφερόμενον μετὰ τῶν προστ. ιδὲ
καὶ τήρα ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν τῆς φρ. ἢ ἐκφράζει ἐπιτίμη-
σιν Κρήτ. ('Αποκόρ. Ζερβιαν. Κίσι. Ρέθυμν. κ.ά.) Κῶς (Καρ-
δάμ. Πυλ.) Μῆλ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πελοπν. (Βλαχοκερ. Γαργαλ.
Δίβρ. Μελιγαλ. Φιγάλ.) — Ι. Κονδυλάκ., Πρώτη ἀγάπ.,
18: Γιάε, μωρέ, νὰ μὲ πῆ παλιάθροπο! (γιαέ = για ἰδὲ)
Κρήτ. Γιάε ἄθροπος! αὐτόθ. Γιάε, μωρ', ἄδρες! (ἐπιτιμη-
τικῶς: για κοίταξε ἄνδρες δειλοὺς καὶ ἀτόλμους) Ρέθυμν.
Γιάε τὰ μούτρα σου 'ς τὸν καρφέτ-την (καθρέπτῃν) Καρδάμ.
Γιάε τηρε κανύζει πάλι ἢ λάλη σου (κανύζει = καμμύει,
κλείνει τὰ μάτια για νὰ κοιμηθῇ· λάλη = ἡ γιγχιὰ) Κίσι.
Γιάε μωρέ, πού τὸ βασιλείό μου θὰ τὸ περιλάβῃ ἄλλος! Μῆλ.
Γιά τ'ρα! (= για τήρα) Φιγάλ. Γιά τ'ρα 'τονε πού δὲν μπο-
ρεῖ νὰ πάρῃ τὰ πόδια του καὶ θέλει καὶ παντρεῖα Γαργαλ.
Γιά τ'ρα για τ'ρα 'το τί τοῦ 'φερε ἡ μάνα του! Δίβρ. Γιάρα!
(= για κοίταξε) Βλαχοκερ. Μελιγαλ. Γιάρα, ρέ, τὸ παλιο-
γάιδουρο! Πάει 'ς τὸ βράχο! Βλαχοκερ. Γιάε κλαίει καὶ δὲν
ντρέπεται! Γιάε ἄντρας Ι. Κονδυλάκ., ἔνθ. ἄν. || *Ἀσμ.

'Αλύπητε, λυπήσου μου, σκύλλε, τὸ Θιὸ φοβήσου,
γιαέ τὰ καταστέματα πού 'χω για ὄνομή σου

(καταστέματα = ἡ ἀθλία κατάστασις, τὸ κατάντημα· για
ὄνομή σου = για χάρη σου) Κρήτ. γ) Δηλώνει ἀπειλήν ἢ
ἀποτροπὴν κοιν.: Γιά δεῖρε με καὶ θὰ τὰ ποῦμε. Γιά κάνε
πὼς πληρώνεις καὶ θὰ δοῦμε κοιν. Γιά κάνε πὼς βαρεῖς τὸ
παιδί καὶ δὲ θὰ ματαζυγώσης 'ς τὸ σπῖτι μου Πελοπν. (Γαρ-
γαλ.) Γιά κοίταξ' καλά Σκόπ. Γιά δεῖρε μι αὐτόθ. 'Ιὰ πάαι-
νε ἀπὸ ἐκεῖ (φεύγα ἀποδῶ) Νάξ. (Φιλότ.) || Παροιμ.

Γιά νὰ λείρουν τὰ νερά μου, | νὰ ἰδῶ τὰ λάχανά σου

(Κάθε ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκην τῆς βοηθείας τοῦ ἄλλου.
Συνών. παροιμ.: Νὰ λείψουν τὰ πιπέρια μου,
νὰ ἰδῶ τὴ μαγερεῖά σου) Κεφαλλ. 2) 'Ὡς μὲρ.
δεικτικόν, ἰδού, νά, σύνθηθ.: Γιά 'τος! Γιά 'τη! Γιά 'το τὸ
παιδί. Γιά 'τους! σύνθηθ. Γιά ἰγώ! Θράκ. (Αἰν.) Γιά 'σύ!
Λέσβ. Γιά ἡ θάλασσα Λευκ. Γιά 'τους οὐ λαγός! Μακεδ.
(Κοζ.) Γιά 'του για! Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ποῦ 'ν τοῦ σπῖτ'
σας; — Γιά 'του! Μακεδ. (Καστορ.) 'Ιὰ 'τους ἔρχιτι. Κόσιφι
νὰ τοὺν προλάβ'ς (κόσιφι = τρέξε) Μακεδ. (Δάφν.) Γιά 'το
τὸ τριτόνι (= γρύλλος) 'Οθων. Γιά 'το τὸ παιδί τῇ Τα-
σούλης, ἔρχεται 'πὸ τὰ Νικολάτικα 'Ερεικ. Γιά 'τ' ἀπὸ 'ρθι-
τι! (ἰδού αὐτὴ πού ἔρχεται) Θράκ. 'Ιὰ τοῦ πιδί! Θεσσ. ('Αρ-
γιθ.) Γιά 'μι, ἤρθα "Ηπ. ('Ιωάνν.) Γιά τί τραυᾶν οἱ μαννάδεις
'πού τὰ πιδιά! αὐτόθ. Ποῦ 'ν' οὐ πατέρας σ', μονρη; — Γιά
'ῶ 'τους! "Ηπ. (Ζαγόρ.) 'Ιὰ τοῦ σφουντῆλ' τ'ς μάννας! Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) Κ' ἐφώνασε: ὄρ'σε, ὄρ'σε, για ἔρχομαι (ἐκ
παρχμυθ.) "Ηπ. 'Εὰ ἡ Κώστας, 'εὰ ἡ μάνα, 'εὰ 'τους! Θεσσ.
Γιά 'τ', ἀφεντικό, τὰ ὑπουργα τὰ 'φιορ' για 'τ' κ' ἡ κλέφτρου
πού τὰ 'χι κλέψ' (ὑπουργα = τὰ διάφορα γεωργικὰ ἐργαλεῖα·
ἐκ διηγ.) "Ηπ. (Κόνιτσ.) || Παροιμ. Κάλλια για 'του παρὰ
ποῦ 'ν' του (καλύτερον νὰ ἔχωμεν κάτι παρὰ νὰ τὸ ἀναζή-

τῶμεν) Μακεδ. (Σέρρ.) 'Η παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.
'Ιὰ τοῦ π'γάδ', 'ιά κ' ἢ κ'βᾶς! (προτροπὴ πρὸς ἀνθρώπους
νωχελεῖς) Μακεδ. (Θεσσαλον.) Κουδὴ ἡ νύφ', για κι οὐ
μέτρους! (κάθε θεωρητικὴ ἀποψις πρέπει νὰ τεκμηριώνεται
μὲ ἀποδείξεις) Μακεδ. (Σιάτ.) Ποῦ 'σι, για μ' ξινητιμένι;
— Γιά 'μι, μάνα, πῖσ' 'ς τοῦ φοῦρνου! (διὰ πράγματα τὰ
ὅποια θεωροῦμε χαμένα καὶ πού εἶναι κοντὰ μας) Μακεδ.
(Ἐπανωμ.) || *Ἀσμ.

Δουλι μου, κι ἂν ἀπόστασις, για οὐ γοίβας, καβαλλίκα!
Μακεδ.

Γιά 'τους κι αὐτὸς ὅπου 'ρχιτι ἀπὸ τοῦ καραούλι
"Ηπ. (Ζαγόρ.)

Δέξι μι, διντρί, δέξι μι, κυπαρίδῳ.

— Γιά κ' ἡ ρίζα μου κι δέσι τ' ἄλουργό σου,
για κ' οἱ κλῶνοι μου κι πέσι κι κοιμήσου

(μοιρολ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακρηναν.) || Ποιήμ.

Νὰ ὁ χάρος ὀμπρός του πετιέται,

τὸ δρεπάνι κρατώντας 'ς τὸ χέρι

μ' ἄγριαν ὄψη καὶ σχῆμα τρομάρας.

Γιά εἶμαι, γέρο, τοῦ λέγει, τί θέλεις;

Ι. Βηλαρ., Ποιήμ., 96

Μὲ ἓνα λόγο

παντοῦ τρεχᾶτος

καὶ πάντα για 'τος!

αὐτόθ., 173. 'Η σημ. καὶ Βυζαντ. Πβ. Κατζοῦρμπ. Δ 201
(έκδ. Α. Πολίτ. σ. 62) «Γιά 'τονε τὸ Βιρτζίλιο; - ψόματ'α
'ς τὸ λαϊμό σου!»

για σύνδ. (ΠΙ), σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Καππ.
(Ἄξ. 'Αραβάν. Δίλ. Μαλακ. Μισθ. Οὐλαγ. Φάρας. Φλογ.)
Πόντ. ('Ιμερ. Κερασ. Νικόπ. "Οφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακ-
κων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) ζιά Κάλυμν. 'ιά Μακεδ. (Βογατσ.
Γαλάτιστ. Χαλκιδ.) Μ. 'Ασία (Κυδων.) — Λεξ. Βάιγ. 'εὰ
Κάρπ. Κάσ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἐγιά Χάλκ. γὲ 'Ιθάκ. Λευκ.
Πελοπν. ('Αρκαδ. Λάστ.) Σύμ. γιού Κύπρ.

Τὸ Τουρκ. ya = ἡ, βεβαίως, καὶ λοιπόν.

1) "Η σύνθηθ. καὶ Καλαβρ. (Χωρίο Βουν.) Καππ. (Δίλ.
Μισθ.) Πόντ. ('Ιμερ. Κερασ. Νικόπ. "Οφ. Χαλδ.) Τσακκων.
(Βάτικ. Χαβουτσ.): Πότε ἤρτες, Τρίτη για Τετράδη; 'Ιθάκ.
Νὰ σ' πιριμένον για ὄχ'; Θεσσ. (Πτελοπούλ.) Για θὰ πᾶς
για θὰ φᾶς ξύλο Κρήτ. Τὴ γαλατσίδα τὴν γουπανᾶν κι τὴ
ρίχνουν 'ς τοῦ ποντάμ' για 'ς τοῦ κανάλ' για ψάρια Θράκ.
(Ἡρακλίτσ.) Για θὰ μι λαήσ' για μὰ τ' σπάτσ' (ἢ θὰ μοῦ
πῆς ἢ θὰ σὲ σφάξω· ἐκ παρχμυθ.) Χαβουτσ. "Οπριος κλα-
δεύκει τὴν ἐλιά πρέπει νὰ 'ναι για πελ-λὸς για μεθυσμένος
(πελ-λὸς = τρελλὸς) Κύπρ. (Κυθρ.) Για ἔλα για θὰ ἐρχου-
μαι 'Ιμερ. Ξεπαρσάλωσε, μωρέ, τὴ βόρτα για κάνα πανε-
θύρι, γιατί γουσιάσαμε 'παμέσα (ξεπαρσάλωσε = ἄνοιξε,
γουσιάσαμε = σκάσαμε, 'παμέσα = ἐδῶ μέσα) Πελοπν.
(Ξεχώρ.) || Παροιμ.

Γιά παπλᾶς-παπλᾶς | για ζευγᾶς-ζευγᾶς

(ἡ ἐνασχόλησις συγχρόνως μὲ πολλὰ εἶναι ἐπιζήμιος) συνήθ.

Γιά παπ-ᾶς-παπ-ᾶς | για καθάργιος μυλωνᾶς

(καθάργιος = πραγματικὸς· συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.)
Κῶς (Πυλ.)

Γιά τοῦ ὕψους | για τοῦ βάθους

(ἐπὶ τῶν προβαίνόντων εἰς παρατόλμους καὶ ἀλογίστους
ἐνεργείας) κοιν.

Γιά έρο | για μέρο
(συνών. με την προηγούμεν.) Βιθυν.
Τοῦ φτωχοῦ τὸ εὔρημα | για καρφί για πέταλο
(τὸ τυχερόν τοῦ πτωχοῦ εἶναι πάντοτε εὐτελοῦς ἀξίας) Αἴγιν.
Ἡ παροιμ. εἰς παραλλαγ. πολλαχ.

Γιά προῖξε για μετάπραξε για ἔπο τὸν γόσμο λείψε
(ἐπὶ τῶν ἀτόλμων καὶ μὴ δραστηρίων) Κῶς (Πυλ.)

Καὶ τ' αἰ-Νικολοβάροβα για βρέχει για χιονίζει
Μῆλ.

Ὅποιος τρώει τσαὶ συντυχάν-νει
για κανέναβ βοῦκοχ χάν-νει
για τὴν γλῶσσαν του δακ-κάν-νει
(ἐπὶ τῶν ἀσχολουμένων με περισσοτέρας ἀπὸ μίαν ἐργασίας)
Κύπρ. (Λευκωσ.)

Γιά μ' κρός-μ' κρός παδρέφ' για μιγάλους καλουῖρέφ'
(τὰ πάντα πρέπει νὰ γίνωνται εἰς τὸν κατάλληλον χρόνον)
Σάμ. Ἡ παροιμ. εἰς παραλλ. πολλαχ. Τὰ ξένα χέρια για δὲ
θὰ σὲ ξύσουν για θὰ σὲ ζουγρανίσουν (= γρατσουνίσουν·
ἡ προσφερομένη ὑπὸ τῶν ξένων ὑπηρεσία εἶναι ἡ ἀνώφελος
ἢ ἐπιζήμιος) Θράκ. (Σουφλ.) || Ἄσμ.

Καλῶς ἀδαμωθήκαμαν ἐμεῖς οἱ δερτιλῆδες,
νὰ κλάψουμε τὰ δέρτια μας καὶ τὰ παράπονά μας
τοῦτο δὲ χρόνο τὸ γαλό, τὸν ἄλλο ποιὸς τὸ ξέρει
για ζοῦμε για πεθαίνουμε για σ' ἄλλο δόπο πᾶμε
Ἡπ. (Μαργαρ.) κ.ά.

Κόρη, για ἡκουράστηκες για τὸ ν-νερό λ-λυπάσαι
Λέρ.

Καὶ σένα τ' ἀδερφάκι σου 'ς τὰ ξένα πὺν γυρίζει
για τὰ θεριά τὸ φάγανε γι' ἄλλη καμμιὰ τ' ὀρίζει
Καρ. (Γέροντ.) 2) Ὡς μὲρ. βεβαιωτικόν, βεβαίως, ἀσφα-
λῶς, λοιπόν, μάλιστα, τιθέμενον συνήθως εἰς τὸ τέλος τῆς
προτάσεως, ἐνίοτε ὁμως καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν με τὴν σημ. τοῦ
ν αὶ σύνηθ. καὶ Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Μαλακ. Οὐλαγ. Φά-
ρασ. Φλογ.) Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. κ.ά.): Πάφ' το για! Ἐλα
για! Πεινᾶς;—Πεινῶ για! σύνηθ. Καλά 'ναι ἡ κοννιάδα του;
—Καλά 'ναι για! Πελοπν. (Παπούλ.) Δὲν ἔχισκαν νὰ φᾶνε
για! Φλογ. Τί φταίγω για ἐγὼ τώρα καὶ βρίζ' με αὐτὴν
παλιογενναῖκα; Βιθυν. (Κουβούκλ.) Εἴχαμε δυὸ σπίτια για!
Βιθυν. (Παλλαδάρ.) Ἰσὺ τὸν βάρισις; —Ἰγὼ για! Ἡπ.
(Ἰωάνν.) Ἐ! κάψα σήμιρα! Καλονκιράδ' για! Λῆμν. Κιχα-
γιαδέλια δὲν εἴμαστι, για! (κιχαγιαδέλια = βοσκόπουλα)
Σαμοθρ. Ἡ μάννα προσκάλεσε ἄμαξες, μάζεψε τὸ γόσμο -
βασιλικὸς γάμος για! (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. (Μέτρ.) Για, τὸν
λέει, θὰ σὶ δώσουν μιὰ τέχνη, πὺν θὰ βγάξ' εὔκουλα παρᾶδης
Μακεδ. Για! τί πάδιχis; Θὰ μὲ γλύτρουνης; Ἡπ. (Ἰωάνν.)
β) Μήπως, εἰς ἐρωτηματ. προτ. πρὸς δῆλωσιν ἀρνήσεως
Ἑρεικ. Θεσσ. (Βαθύρρ.) Καππ. (Φάρασ.) Κέρκ. (Λευκίμμ.)
Κύπρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Πόντ.: Για ξέρω γὼ ἂν θὰ πάη ὁ πα-
τέρας μου 'ς τὴ βόλη; Λευκίμμ. Ἀλλά, για ἔκαμα καὶ λίγα;
Ἐντεκα κεφάλια παιδιά! Ἑρεικ. Τσαὶ για σ' ἔδα σήμιρα;
Λεῦκ. Ἐχ' νι κριάς 'ς τοῦ Σουφλιᾶ! Ἀ για μ' θὰ πάου κι 'ς
τοῦ Σουφλιᾶ; Βαθύρρ. 3) Ὡς σύνδ. ἀντιθετικὸς, καὶ ὁμως
Μακεδ. (Χαλκιδ.) 4) Συνεκφερόμενον μετὰ τοῦ καὶ ὡς
χρονικὸς σύνδ., μόλις, εὐθὺς ὡς Κρήτ.: Ἄσμ.

Ἐτσὰ τὸ λὲς πὺς μ' ἀγαπᾶς, μὰ για καὶ ν' ἀπογεῖρω,
ἄφτεις κερί 'ς τὴ βαναγιά νὰ μὴν ξαναγιαγεῖρω
(ἀπογεῖρω = φύγω, ἀπομακρυνθῶ· ξαναγιαγεῖρω = ἐπι-
στρέψω) Συνών. ἔτ σι καί.

γιαβάνης ἐπίθ. ἐνιχχ. γιαβάν'ς Βιθυν. (Πιστικοχ.) για-
βάν'ς Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) Θηλ. γιαβάναινα Πόντ. (Τραπ.)
γιαβανέσσα Πόντ. (Τραπ.) Οὐδ. γιαβάν'κου Θράκ. (Ἑλλη-
νοχώρ. Σουφλ.) Πόντ. (Τραπ.) γιαβάνιν Πόντ. (Κερασ.)
γιαβάν' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ τουρκικοῦ y a v a n = ἀδύνατος, ἄνοστος.

1) Ἐπὶ κρέατος, τὸ ἄπαχον, τὸ ψαχνὸν Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)
Γιαβάν' κρέας Πόντ. Τὸ κρέας γιαβάν'κου ἔν' Τραπ. β) Φα-
γητὸν ἄνευ ἀρτύματος βουτύρου ἢ λίπους Θράκ. (Σουφλ.)
Πόντ.: Γιαβάν'κου τοῦ φαῖ. Σουφλ. Γιαβάν' φαῖν Πόντ.
γ) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀδύνατος, ὁ ἀνήμερος Βιθυν. (Πιστι-
κοχ.): Κάτθ' κάτ', ρὲ γιαβάν'. δ) Ἐπὶ συστάσεως ἐδάφους,
τὸ μὴ εὐφορον, τὸ ἄγονον Θράκ. (Ἑλληνοχώρ.): Τὰ χω-
ράφια μ' εἶνι οὐλα γιαβάν'κα. 2) Μεταφ. ὁ ἐπιπόλαιος,
ὁ ἀνόητος Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιαβάνης Ἀθῆν.
Τσακων. (Χαβουτσ.). Πβ. ἀπογιαβανοῦμα.

γιαβανωτός ἐπίθ. Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γιαβάνης καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ωτός.

1) Γιαβάνης 1β, τὸ ὅπ. βλ., Πόντ.: Γιαβανωτὸν φαῖν.
2) Γιαβάνης 2, τὸ ὅπ. βλ., Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ά.): Τσίπ γιαβανωτός ἔν' ὁ ἄντρας ἀτ'ς (τσίπ = ἐντελῶς,
τελείως) Τραπ. Ἐρθεν νὰ δαβαίν' ἐπεκέσ' Ἡλίας ὁ ζαβα-
λῆς ὀλίγον γιαβανωτός (ζαβαλῆς = δυστυχισμένος) Σάντ.

γιαβὰς ἐπίρρ. κοιν. γιαβὰς Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.
Πλατανούσ. κ.ά.) Καππ. (Φάρασ.) γιαβὰσι Ἡπ. (Πάργ.)
γιαβὰσι Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κύπρ. γιαβὰσια Καππ. (Δίλ.)
γιαβὰσα Πόντ. (Κρώμν. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) διαβὰς Εὐβ.
(Κουρ.) Στερελλ. (Περίστ.) γιαβὰ Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. y a v a s = βραδέως. Ὁ τύπ. γιαβὰ
κατὰ τὸ συνών. σιγὰ. Ὁ τύπ. διαβὰς κατὰ τὴν συνή-
θη ἐναλλαγὴν τῆς δια μετὰ τοῦ τύπ. για.

Βραδέως, ἥρεμα. Ἐπαναλαμβάνεται πάντοτε πρὸς ἐπίτα-
σιν τῆς σημ. κοιν. καὶ Καππ. (Δίλ. Φάρασ.) Πόντ. (Κρώμν.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Μὴ βιάζεσαι, γιαβὰς-γιαβὰς Κρήτ. Οἱ
δουλειεὶς γίνονται γιαβὰ-γιαβὰ, ὄχι βουρ-βουρ Πελοπν.
(Μάν.) Διαβὰς-διαβὰς, μὴχ-χαλάης τῆς-ζαχαρένια σου Εὐβ.
(Κουρ.) Γιαβὰς-γιαβὰς νὰ πᾶτι κι νὰ μὴ τρέχιτι Ἡπ. (Ζα-
γόρ.) Γιαβὰσια-γιαβὰσια βρέχ' Δίλ. Πάει ἀποπίσω ἀτ' για-
βάσα-γιαβάσα Κρώμν. Πιεπατοῦ διαβὰς-διαβὰς Στερελλ.
(Περίστ.) Γιαβὰσα-γιαβάσα ἐξέγκα τὸν ἀνέφορον Πόντ. ||
Παροιμ. Ὁ Τοῦρκος λέει γιαβὰς-γιαβὰς (λέγεται πρὸς σπου-
δάζοντας ἀκαίρως καὶ ἀσκόπως) Ν. Πολίτ., Παροιμ. 3,633.
Συνών. ἀγὰλῃα 1, ἀναργα, ἀπαγὰλῃα, ἀρ-
γὰ 1, ἀργητὰ 1, ἀργοπερπάτητα, γαλη-
νὰ, γιαβὰσικα, σιγὰ, σιγανὰ, ἀντιθ. γορ-
γὰ, γρηγόρα, σβέλτα.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γιαβὰς Ἀθῆν. Θεσσ.
(Λάρ. Τίρναβ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Πτολεμ.)

γιαβάσης ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Ἰων. (Βουρλ.) Κρήτ.
(Μονοφάτσ.) Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) γιαβάχης Α. Κρήτ.
γιαβάς'ς Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. γιαβὰς.

1) Νωθρός, βραδυκίνητος Κρήτ. (Μονοφάτσ.) Κύπρ.
Σάμ.: Ἄσμ.

